

Meglepődve hallottuk a hírt nemrégiben, hogy a bundesligás Neckarsulm női kézilabdacsapata **Ilyés Annamáriá**
t
nevezte ki vezetőedzőnek
. Hétvégén a Ferencváros a Bietigheim vendégeként fejezte be a női kézilabda Bajnokok Ligája középszakaszát, s mivel szerdán épp ott vendégeskedett a Neckarsulm is, azon már nem lepődtünk meg, hogy az újdonsült szakvezető szorgalmasan jegyzetelve, a helyszínen tekintette meg az összecsapást egykori csapattársa,
Balogh Barbara
társaságában.

A mérkőzés szünetében elbeszélgettünk a jelenről és egy kis múltidézéssel nosztalgiáztunk is.

Örömmel állok elébe

„Engem is meglepett a felkérés. Hét hónapja vagyok Neckarsulmban és teljesen belemerültem a klub utánpótlásának szervezésébe, ahol az volt a cél, hogy a tartalékcsapatot felvigyem a hatodosztályból a harmadik vonalba. Ennek érdekében még azt is vállaltam, hogy pályára lépek, ha szükséges. Szóval igen, meglepett! De meglepődöttségemet gyorsan elnyomta a megtiszteltetés, hisz évek óta dolgozom utánpótlásban, sőt, tavaly itt Bietigheimben már a második csapat felnőttjeivel is dolgoztam, de **a Bundesliga azért más szint, nagyobb kihívások, én örömmel állok elébe** – mondta széles mosollyal a nyártól már a szükséges németországi szakvégzettséggel is rendelkező egykori átlövő.

– Egyelőre hosszabb távú elvárások nincsenek a csapattal szemben, a lényeg a bentmaradás. Ez időközben biztossá vált, ugyanis a következő szezonra csak egyetlen másodosztályú csapat adott be élvonalbeli licenszkérelmet, ráadásul olyan csapat, amelyik nincs is feljutó helyen. Tehát maximum egy csapat eshet ki, és azok biztos nem mi leszünk. Nekem **személyes célom, hogy szezon végéig legalább a tizedik helyre lépjünk** előre.

Elnézve a tabellát, valljuk be, elég merész célkitűzés, de Annát ismerve, nem féltjük cseppet sem. Pedig nem könnyű egy legendát helyettesíteni a kispadon, márpedig **Emir Hadzimuhamedovic**

ot nevezhetjük annak, ugyanis hét éve még az ötödosztályban ült le a kispadra, ahonnan évente feljebb léptek, a másodosztályból kétszeri nekifutásra sikerült ugyanaz, újoncként pedig a bentmaradást is elérte az élvonalban. Ez év eleji vesszőfutása nyomán már kezdett inogni a kispad alatta, így az erőltetett menet (egy hónap alatt az első öt helyezett ellen kellett játsszanak) előtt kinevezték szakmai igazgatónak, helyére léptették előre Annát.

„Titkon reméltem, hogy ebben a hónapban valahol elcsípünk egy pontocskát, de az már irreális lett volna. **Nem is az eredményen volt a lényeg most, hanem a munkán!** Egy sikerhez hozzászokott csapatot kellett átvegyek, amelynek játékosai nehezen emésztik meg, hogy másfél éve sorozatosan jönnek a vereségek. A csapat nincs azon a szinten, hogy felvegye a versenyt az élmezőnnyel, viszont jól jöttek a kemény meccsek. Hétről hétre új és erősebb edzéstervet készítettem, odafigyelve a terhelésre is, szerencsére a játékosok is partnerek mindenben és az eredménytelenség ellenére egyre jobb a hangulat. Igaz, van még közülük néhány, aki a korábbi edző árnyékában él, ami nem is csoda, hisz 7-11 évig dolgoztak együtt, de lassan ők is beállnak a sorba".

A következő hónap már kecsegtetőbb az előrelépés szempontjából, ugyanis öt meccsükből négy is nyerhető, szombaton például a Nellingent fogadják hazai pályán, akit győzelem esetén meg is előzhetnek.

Van, amire visszatekinteni

Ilyés **egyetemista évei alatt mutatkozott be a felnőttek közt Kolozsváron** abban a csapatban, amelyikre az 1995-ben és '99-ben világbajnok, '97-ben bronzérmes U-20-as román válogatott épült. 2003-ban már nagybányai színekben Challenge Kupa-döntőt játszott a Borussia Dortmund ellen, a kinti nyolcgólos vereséget hazai pályán már-már ledolgozták, végül 45-43-as összesítéssel alulmaradtak. Öt magyarországi év következett Vác, Kiskunhalas és Ferencváros állomásokkal, előbbi csapattal a KEK-ben menetelt (a negyeddöntőben a Hypo állította meg őket), a Kiskunhalassal az EHF-kupában a nyolcaddöntőig jutottak, Ilyés 13 gólt szerzett, míg **a címvédő Fradival Bajnokok Ligája csoportkörben szerepelt**, öt mérkőzésen nyolc gól került a neve mellé.

2008-ban igazolt a Blomberg-Lippéhez, első szezonjában a Challenge Kupában elődöntőig jutottak, a sorozatban 38 gólt szerzett, amivel **harmadik volt a góllövők listáján**. Közel két évtizednyi pályafutása alatt három országban, nyolc csapatban termelte a gólokat, Bundesliga 2-ben **kétszer is gólkirály volt** a TusSies rózsaszín mezében, Metzingen-i népszerűségét hűen bizonyítja ez a cikk

. Ugyancsak gólkirályi címet szerzett a 2014-es Bucharest Trophy-n is, de már a Bietigheim színeiben, ahol már az utánpótlásban is edzősködött, visszavonulása után pedig a harmadosztályú tartalék csapat kispadjára is leült.

Van amire visszatekinteni, meg is kérdeztem, hogy kereknek érzi-e a pályafutását?

– Mindenképpen. Bárhol is játszottam, mindig **mindent megtettem azért, hogy ne legyen hiányérzetem.** Természetesen a munka nem elég, szerencse is kell, ami nekem megadatott, mert 36 évesen úgy fejezhettem be a pályafutásom, hogy súlyos sérülés nem hátráltatott.

Ha már a hiányérzet szóba került, próbáltam odaszúrni neki, hogy sikerei közt hiába keresünk országos bajnoki címet, abból csak egy van, még ifi 2-es korosztályból, amit épp **Udvarhelyen harcoltak ki 21 évvel ezelőtt**
, Annát pedig a torna legjobb játékosának is megválasztották:

"Az életem egyik legnagyobb fénypontja volt. Otthon, Udvarhelyen, telt ház előtt. Edzőként még nyerhetek bajnoki címet, nem is egyet! Figyelemmel követem az otthoni eseményeket, örülök, hogy újra van csapat, várhatóak voltak ezek az eredmények, de minden kezdet nehéz. **Azt kívánom nekik is, hogy tapasztalják meg, milyen a szülővárosodban telt ház előtt játszani!**
"

Azt is felróttam neki, hogy „csak" a magyar B-válogatottságig vitte. "A testvérem révén az Ilyés név éveken keresztül ott volt minden vébén, Eb-n, sőt, kétszer az olimpiai dobogó közelébe is került, szóval nem panaszkodhatok" – mondta ezt úgy, hogy németországi barátja akkor is a fehér címeres, Ilyés mezben feszített. Igyekezett is jó színben feltüntetni a fiatalembert: "Nagyon várja mindig azt az évi 2-3 rövid hazaruccanást Udvarhelyre, imádja a Hargitát, a pálinkát, a csipős paprikát és az anyukám főztjét."

Korlátozná a légiósok számát

Nem kerülhettem meg a témát, megkérdeztem a véleményét napjaink tendenciájáról, miszerint a magyar utánpótlásból kikerülő játékosok elárasztját a skandináv, német és francia

bajnokságokat, mivel otthon nem jutnak játéklehetőséghez a sok külföldi miatt. Így állhat elő olyan szituáció, hogy egy hétvégén pl. a Dortmundban több magyar lép pályára, mint bizonyos NB 1-ben szereplő csapat(ok)nál. Ő érett játékosként, nemzetközi tapasztalattal igazolt külföldre, tíz év elteltével szinte kívülállóként anélkül beszélhetett erről, hogy megtorlástól kellett volna tartania.

"A magyar, a román vagy orosz bajnokságban is így van, vagyis azokban a kelet-európai országokban, ahol hagyományos sportág a kézilabda, mind jobb az utánpótlás, mint nyugaton. Ez tény, az ifjúsági eredményeken is látszik. **A gond a játékosok további menedzselésében keresendő** . Illetve igen, a rengeteg légiós is probléma. Én korlátoznám a légiósok számát mindenképpen. Jó, tudom, hogy a Győrrel nincs mit kezdeni, a légiósok nélkül nem tudnák hozni évről évre a BL Final Fourt, az pedig elvárás náluk.

A légióskodással sincs semmi baj, sőt, mindenkit arra biztatok, hogy próbálja ki a légióséletet, pláne ezzel az utánpótlásbázissal, ami Magyarországon van, nem is baj, hogy viszik mindenfelé a magyar kézilabda hírét. De valahol kellene legyen egy egészséges határ. Nekem személy szerint nagyon bejött a németországi élet, elég könnyen alkalmazkodtam, de az előbb már említettem a szerencsét is. Szóval ki kell próbálni, de **a megbecsülésért sokat kell dolgozni**!"

- mondja Anna.

De mi az az egészséges határ? A szövetség mossa kezeit, hogy "márpedig ők meghúzták a határt, négy főben maximalizálták a légiósok számát, az fölött minden külföldire kiváltott játékengedély extra költséget jelent". Csakhogy az ebből befolyó összeg jól jön nekik! Jelenleg a 14 élvonalbeli klub 70 idegenlégióst foglalkoztat, többségük mindössze négy csapatnál keresi mindennapi kenyerét: Kisvárda tizenegy, Győr tíz, Siófok nyolc, Érd 7 légióssal büszkélkedhet. A négyfős légióskvótát betartó csapatok közül négy a kiesés elkerüléséért harcol, kettő a középmezőnyben vitézkedik, míg a Ferencváros veretlenül vezeti a tabellát...

Ezen elmélkedésre már a második félidőben kerülhetett sor, mert folytatódott az amúgy tét nélküli BL-meccs, amit arra használt a Fradi, hogy korábban kevesebb játéklehetőséget kapó játékosait felzárkóztassa, így a Bietigheim köszönte szépen, és behúzta a meccset. Gondolom, a csoportbeli utolsó helyezésük ellenére ezzel a győzelemmel kiérdemeltek egy újabb álomnyaralást a főszponzoruktól.